

men interferenssinä Nyström pitää oppilaiden taipumusta sijoittaa adverbiaali lauseenalkuiseen asemaan subjektin viereen (mm. *jag faktiskt trivs att vara där*). Perusongelma on kirjoittajan mielestä aina siinä, että suomen sanajärjestys tunnetusti on lähinnä lauseen informaatorakenteen heijastuma, kun taas ruotsissa kielioppi antaa sanajärjestykselle ahtaammat rajat.

Mirja Saaren juhlakirjan artikkeleista ovat nähdäkseni antoisimpia ne, jotka vaikkapa pienenkin aineiston avulla avaavat tutkimusongelman tai kehrittelevät sellaista. Näihin kuuluvat mainittujen lisäksi CHRISTER PLATZACKin erästä *att*-lauseketjua koskeva kirjoitus ja ANN-MARIE IVARSIN esitys *så*-sanana sisältävistä konstruktioista suomenruotsin puhekielessä. Toisille lukijoille antavat ehkä jotkin muut artikkelit enemmän, vaikka muutama niistä on juhlakirjojen tapaan hyvin yleisluonteiselle ja avoimelle tasolle jäävää pohdintaa. Toki esimerkiksi opiskelijat hyötynevät niistäkin.

Kun näin tasokkaasti toimitetulla kirjalla on lukijoita varmaan nordistipiirien ulkopuolellakin, olisi ollut valaisevaa liittää kirjaan lyhyt kirjoittajien esittely. Eihän voitaane olettaa, että likikään kaikki kirjoittajat olisivat tuttuja muiden kielten harrastajille. Tällaisen listan olen nähnyt mm. Auli Hakulisen ja Pentti Leinon tuoreehkoissa 50-vuotispäivän juhlakirjoissa. Myöskään itse Mirja Saaren lyhyt esittely ja julkaisuluetelo eivät olisi tehneet pahaa; tapaa on noudatettu viime vuonna Joensuussa toimitetussa Kalevi Wiikin juhlakirjassa. En myöskään näe syytä, miksei tabula gratulatoriaa ole sisällytetty teokseen, vaikka se esipuheen mukaan onkin koottu. Kaikki nämä pienet parannukset olisivat tehneet kirjan ulkopuoliselle lukijalle ystävällisemmäksi. Toki artikkelien sisältö on aina juhlakirjankin pääanti, ja tässä kirjassa se on varsin monipuolinen ja tarjonnee ajattelun ituja jokaiselle kirjaan tutustujalle.

KAIJA KUIRI

Uudet nimet kirjoissa

EERO KIVINIEMI *Iita Linta Maria*. Etunimiopas vuosituhatosen vaihteeseen. SKS, Helsinki 1993. 220 s. ISBN 951-717-757-7.

Historialtaan lähes satavuotinen suomenkielinen nimipäiväkalenteri on käyttökelpoinen, sillä noin 95 % suomalaisista löytää siitä nimensä. Ajantasaisuuden säilyttämiseksi on kalenterin nimipäiväluetteloa kuitenkin ajoittain korjailtava. Nyt 1900-luvun lopulla tarkistusten tahti on vain kiihtynyt. Viimeksi korjauksia tehtiin v. 1984, ja uusimman tarkistuksen tulokset julkaistaan vuoden 1995 kalenterissa. Kalenterinimistön huoltamisesta vastaa nykyisin nimistöntutkimuksen professori Eero Kiviniemi, joka on tarkistuksensa pohjaksi perusteellisesti tutkinut 1980-luvun etunimiä. Työ on tuottanut paitsi ainutlaatuisia tutkimustietoa uusimmasta nimenannosta myös nimenantajille tarkoitetun *Iita Linta Mariaksi* nimeä etunimioppaan.

Tuoretta etunimitietoa

Iita Linta Mariasta saa hyvän yleiskuvan sekä etunimien tutkimuksen tehtävistä että 1980-luvun nimenannosta. Kirjan alussa esitellään nimenannon ulottuvuuksia, kerrotaan nimien määrästä ja yleisyydestä, erilaisista nimiyhdistelmistä ja niiden yleisyydestä sekä yhdysnimistä ja pohditaan vielä nimi ja sukupuoli -kysymystä. Muissa luvuissa käsitellään nimien suosionvaihtelua, vieraskielisiä nimiä ja nimipäiväkalenterin muutoksia.

Kiviniemen tutkittavana on ollut runsaat miljoona nimiesiintymää, noin 680 000 lapsen nimet, yli 20 000 eri nimeä. Etunimenantoa on tutkittu vuoden 1980 alusta vuoden 1991 alkupuolelle. *Iita Linta Maria* oppaana lukeville riittänee tutkimusaineiston yleisluonteinen kuvailu, mutta muita lukijoita ajatellen olisi kirjassa voinut mainita sen, mistä materiaali on peräisin; tietääkseni nimet on kerätty Väestörekisterikeskuksen

tiedostosta samalla periaatteella kuin vuonna 1982 ilmestyneen *Rakkaan lapsen monet nimet* -kirjan materiaalikin. Samaten yhdellä virkkeellä olisi voinut ilmoittaa päivän tarkasti, miltä aikaväliltä nimiä on tutkittu.

Nimien suosionkehitystä tarkastellaan *Iita Linta Mariassa* pitkästi huolimatta Kiviniemen suhteellisuudentajuisesta toteamuksesta, että yleiseltä kannalta kysymys on oikeastaan turha, nimien suosionhan kuuluukin vaihdella. Etunimien suosioon vaikuttavat samat lait kuin muihinkin uusiin ilmiöihin. Nimien luonnollisessa vaihtelussa on muodeille ominaista dramatiikkaa: jokainen sukupolvi etsii uudenlaisia vaihtoehtoja mutta päättyy suurelta osin samoihin nimiin. Suosionvaihtelu on yleensä johdonmukaista, ja varsinkin ensimmäiset etunimet vaihtelevat aaltomaisesti. Niin yleinen kuin naisennimi *Aino* vuosisadan alussa olikin, on sen suosionkehitys kuitenkin ollut loiva verrattuna esimerkiksi samanaikaiseen miehennimeen *Väinö*, joka yleistyi nopeasti 1800-luvun lopulla *Ainoakin* suosituimmaksi mutta väistyikin vastaavasti nopeammin. Nimien suosionaallot voivat siis kuohua eri tavoin.

Etunimioppaassa Kiviniemi tarkastelee 1800-luvun nimenantoa niiden yleisten periaatteiden mukaan, joita hän esitteli antroponymian uusina ulottuvuuksina edellisessä etunimikirjassaan. 1980-luvulla nimiä näkyy annettavan aiempien vuosikymmenten tapaan: Nimikanta on suuri, noin 60 % nimistä on ainutkertaisia, ja niistä lähes puolet on yhdysnimiä. Naisten nimiä on noin 40 % enemmän kuin miesten nimiä. Yleisimmistä nimistä on muodostettu suosituimmat kahden nimen yhdistelmät, ja yleisimpiä nimiä esiintyy myös yhdysnimien osina. Ensimmäiset ja jälkimmäiset nimet valitaan eri perustein, mihin vaikuttaa osaksi viskurilaki, jonka mukaan pitemmät nimet sijoittuvat nimiyhdistelmissä jälkimmäisiksi.

Suurin osa lapsista on 1980-luvulla niin kuin aikaisemminkin saanut nimensä kaikkein suosituimpien nimien joukosta. 1980-luvulla yleisimpien nimien kattavuus on kuitenkin laskenut noin 10 %. Samalla ni-

mikanta on kasvanut. Yleisimpien nimien suosio siis jakautuu nyt tasaisemmin kuin ennen, mikä puolestaan saattaa enteillä muutoksia koko vallitsevassa nimityksissä. Myös kolminimisiä on 1980-luvulla hieman enemmän (lisäystä 5 %) kuin aikaisemmin. Epätavallista nimenannon kehitystä 1980-luvulla ilmentää se, että tyttöjen yhdysnimien määrä alkoi kesken muodin laskukauden uudestaan kasvaa. Tämä johtui siitä, että suosituimmat tyttöjen nimet *Hanna*, *Sanna* ja *Anna* olivat 1980-luvulla suosikkeja myös yhdysnimien osina.

Kirjassa määritellään muutamia uusia termejä. *Perinteisiä* ovat sellaiset etunimet, jotka ovat tulleet käyttöön viimeistään 1800-luvun alkupuolella (esim. *Ville* ja *Antti*). *Uudet nimet* (esim. *Ritva*) taas ovat ilmestyneet suomenkielisen väestön etunimistöön ilman aiempia esikuvia 1800-luvun puolivälistä alkaen. Perinteiset ja uudet nimet eroavat toisistaan suosionkehityksensä puolesta. Uudet nimet yleistyvät uudennosten tavoin, ja niiden yleistymistä motivoi sosiaalinen edustavuus. Perinteiset nimet taas voivat yleistyä uudennosten tavoin, mutta niiden yleistymiseen vaikuttaa aina myös aiempi käyttö. Uudet nimet menettävät tavallisesti suosionsa nopeammin kuin perinteiset nimet, ja usein niiden uutta suosionnousua saa odotella pitempään.

Nimet ovat kulkutavaraa. Vieraskielisten nimien tarkastelu edellyttää sekin käsittelemäärittelyä. Nimiä on *omakielisiä*, *vieraskielisiä*, *somalais-tettuja* ja *somalais-tuneita* vierasnimiä. Omakieliset tai omaperäiset etunimet voidaan ymmärtää suomen kielen pohjalta (esim. *Ilmari*, *Kyllikki*, *Tellervo*, *Väinö*; *Aini*, *Ilmi*, *Ilmo*). Vieraskieliset nimet taas ovat joko vierasperäisiä nimiä tai vierasasuisia nimiä (esim. *Elisabet*, *Birgitta*). Käsitteet suomalaistunut nimi ja suomalaistettu nimi ovat edellisiä helpompia. Suomalaistuneita tai suomalaistettuja ovat alkuaan vieraskieliset nimet, jotka ovat saaneet suomen kieleen paremmin luontuvan asun. Termien välinen rajanveto on monesti pulmallista. Esimerkiksi nimet *Aarre* ja *Meri* ovat selvästi omakielisiä, mutta ne

tunnetaan myös vierasperäisten *Aaretin* (< *Arnold*) ja *Meerin* variantteina. Toisaalta nimet *Anna*, *Maria* ja *Helena*, jotka sellaisinaan sopivat äännerakenteensa puolesta hyvin suomen kieleen, ovat yhtä vierasperäisiä kuin *Elisabet* ja *Birgitta*.

Perinteisesti nimet ovat joko miesten nimiä tai naisten nimiä. Kiviniemi kuitenkin pohtii, olisiko hyväksyttävä myös se, että nimi kävisi kummankin sukupuolen edustajalle. Tällaisia kaksineuvoisia nimiä on vanhastaan omakielisissä nimissä joitakin, nykynimistä sukupuolen suhteen saattavat häilyä uudet appellatiivisperäiset etunimet, lempinimen tyyppiset nimet tai jotkin vieraskieliset nimet. Suomessa Kiviniemen vaapaemielisesti ehdottama epämääräisyys olisi mahdollista, sillä nimilaki määrää nimen sukupuoliviittaavuudesta melko ylimalkaisesti. Meillä ei ole nimissä myöskään erityistä muodollista sukupuolen ilmaisevaa tunnusmerkkiä, vaan nimen sukupuoli on määräytynyt pikemminkin sisällön perusteella, esimerkiksi suomen kielen erilaiset kukan nimitykset ovat vakiintuneet naisen nimiksi.

Ida vai *Iida*?

Etunimioppaan vieraskielisiä nimiä, vierasnimiä, käsittelevä luku tulee tarpeeseen. 1980-luvulla vieraskieliset nimet ovat näet kansainvälistymisen myötä alkaneet taas yleistyä. Yhä useammat suomalaiset vanhemmat taitavat suunnitella lapselleen eurotulevaisuutta, sillä täysin suomenkielisetkin valitsevat sellaisia nimiä kuin *Anton Alexander*, *Pontus Christian*, *Amanda Veronica*, *Alice Ella Elisa* ja *Annette Beatrice* (HS 16. 1. 1994). Kalenteriinkin vuonna 1995 uusina tulevista 23 naisennimestä peräti 16 on vieraskielisiä ja 16 miehennimestä 11!

Vierasnimet tuntuvat uusilta, koska nimistömme on nyt hyvin suomalaista. Niillä on kuitenkin Suomessakin historiansa, sillä ennen 1800-luvun puoliväliä virallisina niminä oli vain vieraskielisiä nimiä. Vierasnimet herättävät kysymyksiä siitä syystä, että niillä on nyt aivan toisenlainen merki-

tys nimistössämme kuin aikaisemmin. Ne ovat liittymässä osaksi melko vakiintunutta ja omakielistä nimikantaa. Niinpä on tärkeää tarkastella vierasnimien käyttöä ja ratkoa niiden suomalaiseen nimistöön sopeutumisen ongelmia. Sata vuotta sitten vierasnimet kotoistuivat kansan suussa itsestään. Nykyään vierasnimiin voidaan suhtautua harkitsevammin – niin kuin Kiviniemi etunimioppaassaan.

Vaikka vierasnimet tuovatkin väriä nimikantaamme, aiheutuu niistä usein hankaluuksia: Mikä olisi vierasnimen sopiva kirjoitusasu? Miten vieraskielinen nimi pitäisi ääntää? Ongelma tulee siitä, että suomen kielen äänne- ja kirjoitusjärjestelmä on toisenlainen kuin lainanantajakielissä. Yleisimpiä kirjoitusongelmia on, pitäisikö nimessä olla pitkä vai lyhyt vokaali (*Iida* vai *Ida*), olisiko *i*-johtimella suomalaistettu asu parempi kuin vieraskielinen (*Asseri* vai *Asser*), miten suhtautua nimien *y*- ja *th*-loppuihin (*Fanny*; *Edith*, *Kenneth*) ja hyväksyäkö vai ei nimiin sisältyvät vieraskieliset konsonantit, joita on esim. nimissä *Alexander*, *Alice*, *Christopher*, *Michael* ja *Wilhelmina*. Nimistä on käytössä sekä vieraskielisiä että suomalaisempia asuja mm. sen mukaan, missä päin Suomea nimi on annettu, onko lapsen vanhemmista toinen ulkomaalainen ja missä asemassa nimi on etunimien yhdistelmässä.

Kiviniemi ei anna kovin tarkkoja ohjeita vieraskielisten nimien kirjoittamiseen ja sanoo, ettei sellaisia voi antaa. Kelvolliset kirjoitusasut ilmenevät 15-sivuisesta vuosina 1980–1991 annettujen yleisimpien vierasnimien luettelosta, josta voi katsoa niin hyväksyttävät, tarkoin harkittavat kuin vältettävätkin vierasnimien kirjoitusasut. Suositeltavia ovat vakiintuneet ja yleisimmät kirjoitusasut. Hyväksyttävyyden ehtona on kirjoitusasun johdonmukaisuus sekä se, että nimi viittaa kantajan edustamaan sukupuoleen. Näillä perusteilla Kiviniemi hylkää vain nimet *Anceliga*, *Ancelika*, *Josi* (< *Josephine*) ja *Misa*.

Kirjallisuutta

Eväitä nimenvalintaan

Iita Linta Marian kannessa hymyilevät kapalovauvat. Iloon onkin syytä: oppaassa evästetään nimenantajia rationaalisesti valitsemaan hyviä nimiä, joihin nimien saajatkin voisivat olla koko elämänsä tyytyväisiä. Varsinaisia nimenanto-oppaita ei meillä eikä muuallakaan juuri ole ilmestynyt. Apua nimenvalintaan ovat tarjonneet vain erilaiset nimien etymologioita esittelevät nimikirjat. Meillä Suomessa ei kuitenkaan ole vallitsevana tapana valita nimeä sen merkityksen mukaan, vaan nimenantoon vaikuttavat muut seikat. Kiviniemen mukaan nimenantoa ohjaa etupäässä ns. sosiaalinen vaisto.

Iita Linta Maria on sananmukaisesti opas, niin kuin kirjan sisältö, tyyli ja kummallisen niukka selkätehtikin (Etunimiopas) ilmaisevat. Suoraa opastusta on omalla lukunaan oleva yhdeksänkohtainen ohjeisto. Siinä Kiviniemi kehottaa mm. harkitsemaan lapselle annettavien nimien määrää, asettamaan puhuttelunimen nimiyhdistelmässä ensimmäiseksi, muistamaan, että vieraskieliset nimet voivat olla hankalia käytössä, välttämään huvittelua nimenvalinnassa ja ajattelemaan etunimeä myös osana etunimestä ja sukunimestä muodostuvaa yhdistelmää. Tervejärkisesti ohjeet muistuttavat nimenantajia sellaisesta, mitä he eivät välttämättä muuten tulisi ajatelleeksi.

Varsinaisen tekstin lisäksi runsaasti tietoa ja näkökulmia nimenvalintaan antavat myös kirjan nimiluettelot ja kaaviot. Atk:lla käsiteltävästä tutkimusaineistosta on helposti saatavissa monenlaisia graafisia kuvioita. 1980-luvun yleisimpien nimien suosionkehitystä kuvataan sadan vuoden ajalta noin sadan kaavion avulla. Kustakin kaaviosta näkee silmäyksellä nimen elämänsäkaaren, ja kuvioon liittyvässä, otsikon korvaavassa kommentissa selitetään nimen yleisyyttä, levikkiä ja etymologiaakin. Laajasta 2 000 nimen luettelosta taas käy ilmi 1980-luvulla annettujen nimien yleisyys. Luettelossa mainitaan kunkin nimen kohdalla myös luku, joka ilmoittaa nimen frekvenssin vuo-

sina 1965–1981 elossa olleella väestöllä. Lukumääriä vertailemalla syntyy kuva nimen yleistymisen tai harvinaistumisen yleissuunnasta. Kirjan vieraskielisten nimien luettelosta ilmenee mm. vierasnimien kirjoitusasujen suositeltavuus ja nimien esiintyminen kalentereissa.

Etunimiopas on helppolukuisuudessaan esimerkillinen ja miellyttävä tietokirja. Kieli on selkeää ja konstailematonta ja kirjoittajan tyyli asiallinen mutta lämmin. Kirjassa on paljon lukemista jäsentäviä ohjeita. Käsiteltävää asiaa havainnollistetaan kommentoiduin ja analysoiduin esimerkein, kaaviot pohjustetaan etukäteen ja tekstissä viitataan tarpeen mukaan kirjan luetteloihin. Nimenvalintaohjeiden lomassa mainitaan ne sivut, joissa kyseistä asiaa käsitellään lähemmin.

Helppokäyttöisyyttä lisää kirjan lopussa oleva nimiluettelo, hakemisto, josta käy ilmi, millä kirjan sivulla kutakin nimeä tarkastellaan. Ne nimet, joista on yleisyyskaavio, on luettelossa lihavoitu. Erilaisia kirjaintyyppisiä ja muita koodimerkkejä käyttämällä on kirjan vierasnimien luetteloon saatu näppärästi paljon tietoa; koodien selityksiin (s. 146) voisi lisätä sen, että M merkitsee miehen-, N naisennimeä. Kirjallisuusluettelosta saa vihjeitä se, joka on kiinnostunut nimistä enemmän.

Kiviniemi on antanut kirjalapselleen nimen *Iita Linta Maria*. Se on peräisin Ilmari Kiannon romaanista »Punainen viiva». *Maria* on etunimenä ikivihreä, ja 1980-luvullakin se on annettu lähes 40 000 kertaa. *Linta*-nimi sen sijaan on hyvin harvinainen, koska sitä ei ole yleisyysluettelossa lainkaan, mutta *Linda*-nimisiä on kuitenkin noin puolitoista tuhatta. *Iida* ja *Ida* ovat olleet likimain yhtä suosittuja 1980-luvulla; molemmat on annettu yli tuhat kertaa. *Iita*-asu sen sijaan on valittu vain 52 kertaa. Yleisten ja harvinaisten sekä vieraslähtöisten suomalaistuneiden nimien yhdistelmä *Iita Linta Maria* sopinee hyvin 1980-luvun nimenannon symboliksi. Kiviniemi ei oppaassaan juurikaan arvota nimenantoa eikä ota siihen kantaa – ellei koko oppaan julkaisemista voi pitää mielipiteen osoitukseksi. Voisiko nimistöntutkijan oman valinnan

tulkita myös lempeän pisteliääksi kannanilmaukseksi 1980-luvun nimenantoon?

ARJA LAMPINEN

Ensimmäinen yleisesitys maamme ruotsalaisista henkilönnimistä

MARIANNE BLOMQVIST *Personnamnsboken*. Finn Lectura, Helsinki 1993. 286 s. ISBN 951-8905-73-8.

Marianne Blomqvistin *Personnamnsboken* korjaa ilmiselvän puutteen henkilönnimitutkimuksen alalla. Vihdoinkin on saatavilla yleiskatsaus maamme ruotsinkielisen henkilönnimikannan historiallisesta kehityksestä ja nykyisestä koostumuksesta. Eero Kiviniemen teos *Rakkaan lapsen monet nimet* (1982), jossa selvitetään suomalaisten etunimiä ja nimenvallintaa, on ollut osiltaan Blomqvistin esikuvana, ja kirjat täydentävätkin luontevasti toisiaan. Blomqvistin teos käsittelee Kiviniemen kirjasta poiketen myös sukunimiä.

Tekijänsä mukaan *Personnamnsboken* on populaaritieteellinen (Svenskan i Finland 2, s. 296). Kieli onkin helppolukuista ja kirja rakenteeltaan selkeä. Myös kirjaa ladottaessa on ajateltu lukijaystävällisyyttä: tekstiä ei ole ahdettu sivuille liikaa, ja kirjaa kaunistaa kunkin pääluvun alkuun sijoitettu vuoden 1705 almanakasta peräisin oleva vinjetti. Sujuvaan kieleen kätkeytyy kuitenkin kosolti henkilönnimitutkimuksen keskeisintä tutkimustietoa ja käsitteistöä, jotka runsaiden esimerkkien avulla avautunevat myös onomastiikan uusille ystäville. Luetavuutta ja havainnollisuutta lisäävät kirjoittajan käyttämät väliotsikot – tai ehkä paremminkin avainsanat – jotka johdattelevat lukijaa aiheesta toiseen. Ainoana teknisenä puutteena voisi mainita kirjoittajan tavan ilmoittaa lähteensä; sivujen puuttuminen tekstinsisäisistä viitteistä aiheuttaa kirjan

käyttäjälle päänvaivaa, jos tämä haluaisi paikantaa siteeratun kohdan alkuperäisteoksesta.

Blomqvist tietää mistä ammentaa. Kirjoittajan perehtyneisyys maamme ruotsinkielistä nimestä käsittelevään kirjallisuuteen tulee ilmi kautta koko esityksen. Aarreaittana voi henkilönnimitutkimuksesta kiinnostunut lukija pitää laajaa kirjallisuusluetteloa, jonka avulla löytää aiheeseen liittyvän keskeisen kirjallisuuden. Blomqvist ei tosin tyydy ainoastaan tekemään synteesiä toisten julkaisujen pohjalta vaan täydentää niitä omilla tutkimustuloksillaan, jotka hän nivoo kiinteästi aikaisempaan tutkimukseen.

Ensimmäisen pääluvun kysyvän otsikon *Vad är ett personnamn?* alta löytyy suhteellisen kattava esitys henkilönnimitutkimuksen terminologiasta. Keskeisimmät termit selvitetään joko määritelmien tai esimerkkien. Henkilönnimitutkimuksen termistön ongelmakohtiin ei pureuduta, mutta tämä ei olisikaan tarkoituksenmukaista populaaritieteellisessä teoksessa. Esimerkiksi *förnamn* (su. *etunimi*) on terminä ongelmallinen. Termiä hän käytetään myös sellaisista varhaisista henkilönnimistä, joita ei käytetty minkään toisen nimen »edessä». Termiä *förnamn* käsitellessään kirjoittaja vain toteaa, että vuodesta 1946 alkaen on kaikilla Suomen kansalaisilla täytynyt olla vähintään yksi etunimi mutta kolmea etunimeä enempää laki ei salli. Blomqvist määrittelee tarkemmin lähinnä yleiskielelle vieraita käsitteitä. Termien selvittely on keskustelemaa ja hauskan innovoivaakin. Blomqvist ehdottaa esimerkiksi, että termiä *pojknamn* voisi käyttää sukunimeä vaihtaneen miehen ennen avioliiton solmimista käyttämästä sukunimestä, samoin kuin naisista puhuttaessa käytetään termiä *flicknamn* (su. *tyttönimi*). Termien eroavaisuuksiin Suomen ja Ruotsin välillä kiinnitetään myös huomiota. Kun Ruotsin lakikielessä käytetään nykyään termiä *efternamn* etunimeä seuraavasta nimestä, käytetään meillä perinteisempää termiä *släktnamn*. Suomenkielisen vastineen löytäminen termille *efternamn* on kirjoittajan mielestä osaltaan estänyt siirtymisen yhtenä-